

MEDICAMENTUL IN SECOLUL AL XXI-lea

Prof.dr.docent DUMITRU DOBRESU

Universitatea de Medicina si Farmacie "Carol Davila",Bucuresti

Rezumat

Eseul de fata este inspirat de existenta unei descoperiri personale a autorului cu privire la Homeopatie, conform careia HOMEOPATIA = FARMACOLOGIA HOMEOPATA = FARMACOLOGIA ECOLOGICA. Autorul porneste de la ideea ca medicamentul homeopat este conditia indispensabila pentru existenta Homeopatiei, baza pe care este conceput si construit intregul edificiu al Homeopatiei. Totodata este demonstrata analogia evidenta dintre medicamentul homeopat si cel alopatic. Intrucat Homeopatia este sinonima cu Farmacologia homeopata, este, evident, mai mult decat o "metoda terapeutica" sau o "medicina alternativa" asa cum, in mod gresit, a fost si inca este conceputa. In lumina noii descoperiri, ea este o stiinta medicala, stiinta medicamentului homeopat.

Aceasta idee justifica o analiza mai larga a conceptului de medicament si a celor doua forme concrete de existenta a acestuia (m. alopatic si m. homeopat). Analiza scoate in evidenta fapte si realizari definitorii din perioada de la finele sec.al XVIII-lea la inceputul sec.al XXI-lea ("Trecut") si din epoca actuala, la inceputul sec.al XXI-lea ("Prezent"). Pe baza datelor din aceste doua capitole, autorul propune o incursiune in viitor ("Perspective").

Eseul demonstreaza ca bazele conceptuale ale Farmacologiei homeopate experimentale au fost puse de Hahnemann, iar bazele Farmacologiei homeopate ca stiinta medicala, de autorul eseului.

Cuvinte cheie: Farmacologie, Alopatic, Homeopatie, Farmacologie homeopata. Farmacologie ecologica.

INTRODUCERE

Acest eseu este gandit si construit avand la baza o conceptie fundamentala privind progresul in cercetarea stiintifica si in cunoasterea umana, conceptie exprimata magistral de biochimistul american de origine maghiara, Albert Szent-Gyorgyi, in lucrarea sa "Bioenergetica" (1957) : "A cerceta inseamna a vedea ceea ce au vazut toti si a gandii asa cum nu a gandit nimeni".

Pentru eseu nostru, pornesc de la "ceea ce au vazut toti", si anume ca tratamentele homeopate se fac prin prescrierea medicamentelor homeopate. Dar gandesc "asa cum nimeni nu a gandit": ca medicamentul homeopat este conditia indispensabila pentru existenta homeopatiei, este baza pe care este construit intregul edificiu al homeopatiei.

Evidentierea realitatii medicamentului homeopat este, totodata, evidentierea existentei unui al doilea tip de medicament, alaturi de cel utilizat in mod curent in terapeutica din toata lumea, medicamentul alopatic. Numele comun de medicament, pentru cele doua forme concrete de existenta a lui, este expresia unui concept comun de medicament. Cele doua forme ale medicamentului sunt analoge (au origine, functii,structura etc. asemanatoare).

Pe de alta parte, este cunoscuta existenta stiintei medicale a medicamentului alopatic, Farmacologia (alopatica). Prin analogie, trebuie sa existe si o stiinta a medicamentului homeopat, Farmacologia homeopata, despre care, din pacate, inca nu s-a vorbit, dar care va trebui sa intre cat mai repede in patrimoniul stiintific international, pentru restabilirea adevarului si repararea uneia dintre marile greseli ale medicinei. Din cele expuse rezulta ca exista o singura Farmacologie, ca expresie a conceptului unic de medicament, cu doua ramuri, corespunzatoare celor doua tipuri de medicament. Eseul de fata contine o analiza a homeopatiei de pe pozitii Farmacologice, analiza din care au reiesit concluzii de mare interes.

Organizatia Mondiala a Sanatatii defineste medicamentul ca : "orice substanta sau produs utilizat sau destinat a fi utilizat in vederea modificarii sau studierii unui sistem fiziologic sau unei stari patologice, in

interesul subiectului caruia ii este administrat”.

Legea fundamentala generala a medicamentului, care nu cunoaste nici o exceptie, este :”medicamentul actioneaza asupra functiilor organismului, pe care le modifica in sens pozitiv (stimulator) sau negativ (inhibitor).”Nici un medicament nu poate crea functii noi in organism.Subliniez ca definitia medicamentului si legea lui fundamentala generala sunt aceleasi, atat pentru medicamentul alopatic cat si pentru cel homeopat. Actiunile fiecareia dintre cele doua forme concrete de medicament se manifesta ca expresii a cate doua legi fundamentale specifice, care se subordoneaza legii fundamentale generale a Farmacologiei.

Medicamentele alopatice actioneaza pe baza “legii contrariilor” si a “legii dozelor ponderale”, care sunt legi fundamentale ale Farmacologiei alopatice. Din punctul de vedere al practicii medicale ALOPATIA este o metoda terapeutica si inseamna TERAPIE CU MEDICAMENTE ALOPATE sau FARMACOTERAPIE ALOPATA. Din punct de vedere stiintific ALOPATIA este FARMACOLOGIA MEDICAMENTELOR ALOPATE. Aceasta cuprinde toate cunostintele despre medicamentele alopatice, in afara de Farmacoterapie si Farmacocinetica, Farmacodinamie, Farmacotoxicologie, Farmacografie, Farmacoepidemiologie. Aceste capitole sau subramuri ale Farmacologiei s-au format in timp, ca urmare a cresterii enorme a volumului si diversitatii cunostintelor despre medicamente.Din punct de vedere conceptual ALOPATIA este o doctrina medicala bine definita.(doctrina = “totalitatea principiilor unui sistem stiintific”).

Medicamentele homeopate actioneaza pe baza “legii similitudinii” si “legii dozelor subponderale si/sau infinitezimale”, care sunt legi fundamentale ale Farmacologiei homeopate. Din punctul de vedere al practicii medicale HOMEOPATIA este o metoda terapeutica si inseamna TERAPIE CU MEDICAMENTE HOMEOPATE sau HOMEOTERAPIE sau FARMACOTERAPIE HOMEOPATA. Din punct de vedere stiintific HOMEOPATIA este FARMACOLOGIA MEDICAMENTELOR HOMEOPATE. Aceasta inseamna ca, in vorbirea curenta, cand se pronunta homeopatie, se omite, in mod nejustificat si eronat, faptul ca pentru aceasta terapie sunt necesare si celelalte aspecte, mentionate mai sus, la medicamentele alopatice.Din punct de vedere conceptual HOMEOPATIA este o doctrina medicala, comparabila pe multiple planuri cu alopatia, cu care formeaza o unitate, definitorie pentru domeniul medicamentului.

Sunt interesante de evidentiat diferentele in perceptia celor doua tipuri de medicamente, atat din partea medicilor si farmacistilor cat si a populatiei. Alopatia este, practic, singura terapie stiintifica cu medicamente, practicata in toata lumea. Cu toate acestea sau tocmai de aceea, nimeni nu vorbeste de existenta ei. O mare parte din medici nu cunosc ca exista termenul de alopatie si semnificatia lui. Medicamentele alopatice sunt acceptate ca ceva firesc, inevitabil, precum alimentele sau apa. Cand se rosteste homeopatie, aproape totdeauna apar reactii, cel mai adesea negative. Inexplicabil este faptul ca aceste reactii negative nu sunt, mai niciodata, justificate, pentruca se manifesta in totala necunostinta, din partea unora din afara sau din interiorul sistemului medical. Mai mult, sunt numerosi oameni care duc chiar o lupta contra homeopatiei, sub diverse forme. Indiferent care ar fi aceste forme, lupta lor este absurda, pentru ca este, in realitate, o lupta contra naturii, avand in vedere ca homeopatia reprezinta o aplicare a unor legi ale naturii in domeniul sanatatii. Justificata este numai lupta cunoscatorilor homeopatiei pentru progresul ei permanent, impotriva numeroaselor aspecte care reprezinta ramaneri in urma fata de medicina moderna.

Se impune a scoate in evidenta ca, tinand seama de legile naturii, existenta celor doua tipuri de medicamente, alopatice si homeopate, este o necesitate obiectiva. Ambele trebuie sa existe, si numai ele, fiind singurele posibile, ca o concretizare ,in plan farmacologic, a fenomenului hormesis. Acest fenomen, existent in natura, exprima capacitatea substantelor de a avea, asupra organismelor vii, doua tipuri de actiuni, faze, opuse, in functie de concentratie. Fenomenul este tradus in legea Arndt-Schulz, cunoscuta de mult timp de fiziologi si farmacologi dar, in mod inexplicabil, insuficient explorata si exploatata. Fenomenul hormesis este expresia, in domeniul medicamentului, a unui fenomen mai larg, dualitatea, prezent in multe lucruri si fenomene care au doua stari (fete, componente) opuse, inseparabile. Dualitatea (coexistenta a doua principii sau doua elemente diferite, opuse; calitatea a ceea ce este dublu sau prezinta o natura dubla), se gaseste in cele mai diferite structuri si fenomene: particule elementare ale atomului (electron-pozitron), anion-cation, acid-alkalin,oxidare-reducere, pozitiv-negativ, fata interna- cea externa a

membranei celulare, depolarizare-repolarizare, excitatie-inhibitie, atractie-respingere, fata-verso. Timpul are viitor si trecut. Timpul trece instantaneu intre viitor (plus infinit) si trecut (minus infinit). Prezentul este momentul ipotetic, fara durata in timp, teoretic, al trecerii viitorului in trecut. Este dovada incontestabila a existentei efemere a tot ce exista in natura vazuta. Spatiul este definit prin trei dimensiuni, dar fiecare din acestea are doua componente inseparabile (sus-jos, dreapta- stanga, fata- spate). Dualitatea in domeniul medicamentului exista sub forma legii similitudinii- legea contrariilor, deci homeopatie- alopatie.

La sfarsitul secolului al XVIII-lea se foloseau "substante medicinale", in doze ponderale, precursorile primului tip de medicamente, cele alopatate. HAHNEMANN a descoperit intamplator al doilea tip de medicamente, cele homeopate. Data fiind existenta in natura a fenomenului obiectiv hormesis, putem spune ca al doilea tip de medicamente trebuia cautat, in mod deliberat, de catre farmacologi, chiar daca nu ar fi existat descoperirea lui Hahnemann. Ca o ironie a destinului, de 200 de ani, de cand acest al doilea tip de medicamente este cunoscut, farmacologii si clinicienii alopati se intrec pe ei insisi intr-o atitudine irationala si nu vor sa-l accepte. Aceasta desi, dupa un rationament simplu, folosirea oficiala numai a medicamentelor alopatate inseamna optarea deliberata pentru valorificarea a jumatate din potentialul terapeutic oferit de natura si renuntarea, cu buna stiinta, la cealalta jumatate.

Este deosebit de important a sublinia ca alopatia si homeopatia s-au nascut, cam in aceeasi perioada, sfarsitul sec.al XVIII - lea - inceputul sec. al XIX - lea, ca doua surori, cu origine comuna. Ele provin din "MATERIA MEDICA" (= "substante medicinale") stiinta medicala care, in a doua jumatate a sec.al XVIII-lea , studia "substantele medicinale", majoritatea produse vegetale, mai putine substante chimice naturale si produse animale, folosite in terapia de atunci. Notiunea "medicament" nu era cunoscuta.

Procesul cunoasterii a avut o evolutie normala pentru "MATERIA MEDICA", transformata ulterior in FARMACOGNOZIE si FITOTERAPIE. August Friederich Fluckiger (1828-1894), docent la Universitatea din Berna, a definit viitoarea farmacognozie. Impreuna cu farmacologul enfler Daniel Hanburg au scris un tratat de farmacognozie si Histoire des drogues d'origine vegetale (1878), ultima considerata farmacognozie in acceptiunea admisa astazi. Evolutie normala a avut si alopatia, ca stiinta a medicamentului alopat. Numai homeopatia a avut, din nefericire, o evolutie anormala, asa cum vom vedea. O rememorare a principalelor repere din istoria medicamentului ofera o ocazie deosebita de a evidentia importanta exceptionala a modului in care a fost conceputa stiinta, in general si stiintele medicale, in particular, de catre oamenii implicati in domeniul medicamentului si a rolului hotarator conferit de folosirea deliberata si inteleapta a acestor stiinte de catre alopatie sau refuzul folosirii stiintelor, de catre homeopatie. Rezultatul: alopatia a avut o dezvoltare impetuoasa pe toate planurile, in timp ce homeopatia s-a caracterizat mai curand prin stagnare. Mai mult, daca existenta celor doua tipuri de medicamente si terapii este o realitate logica si benefica, este de neinteles existenta atitudinii ireconciliabile la multi dintre adeptii fiecareia din cele doua tabere ("alopatia SAU homeopatia"), dublata nu rareori de ostilitate sau, pentru altii, mai putini, o atitudine de ignorare reciproca. Ca rezultat al acestei intolerante se mai poate nota o discriminare absurda in domeniul tratamentului prin medicamente a bolilor umane si veterinare, o pierdere imensa , inestimabila, la scara intregii populatii a lumii, la capitolul sanatate. Rivalitatea dintre alopatie si homeopatie s-ar putea numi "razboiul de peste 200 de ani", care continua si azi si, poate, nu se va sfarsi niciodata, pentru ca ambele reprezinta fenomene ale naturii, imuabile, perene, nu nascociri vremelnice ale mintii omenesti. Deoarece, in mod obiectiv, ambele au dreptate, in acest razboi nu vor fi niciodata invingatori si invinsi. In schimb, profitand de situatia fragila a homeopatiei, mentinuta deliberat, cu un organism fragil, macinat de diverse neimpliniri, comparabil cu un organism bolnav, fara aparare, pe edificiul ei au proliferat numeroase excrescente aberante, expresii ale celor mai bizare inventii ale mintilor cautatoare de originalitate cu orice pret. Se impune a sublinia ca astfel de fenomene negative nu s-au manifestat in cazul alopatiei, care, prin evolutia ei permanent pozitiva, si-a pastrat vigoarea caracteristica unui organism tanar, in continua modernizare.

Eseul prezent incearca sa ofere o analiza obiectiva a evolutiei ideilor si atitudinilor, in domeniul medicamentului, de la finele sec.al XVIII-lea pana la inceputul sec. al XXI-lea si sa prezinte unele

perspective, corelate cu faptele analizate. Vom prezenta aspectele pe care le consideram mai importante, grupate pe domeniile distincte ale medicamentului:

- cunoasterea si cercetarea stiintifica
- literatura de specialitate
- invatamantul superior medical si farmaceutic
- practica medicala farmacoterapeutica
- productia si distributia medicamentului

TRECUTUL

De la finele sec.al XVIII-lea la inceputul sec. al XXI-lea.

Cunoasterea si cercetarea stiintifica

Alopatia

La finele sec.al XVIII-lea erau cunoscute ca "substante medicinale" numai produse naturale, in deosebi vegetale, mai putine minerale si animale. Erau precursorii medicamentelor alocate de mai tarziu, unele produse cunoscute empiric, de la inceputurile existentei umane. De aceea se poate spune ca alopatia, ca metoda terapeutica, spre deosebire de homeopatie, nu are o data cand a fost descoperita. Important este ca, urmand evolutia normala din toate ramurile de stiinta, alopatia a cunoscut o dezvoltare neintrerupta. In ultimele doua secole, medicamentele ponderale au fost in centrul preocuparilor terapeutice, au avut o evolutie spectaculara, cu o permanenta si rapida dezvoltare, comparabila cu cele mai avansate domenii ale stiintei si tehnologiei si este in plina dezvoltare in prezent.

In cercetarea stiintifica alopatia a traversat mai multe etape, care s-au succedat in ordine logica, in perfecta concordanta cu stiinta si tehnologia. Progresul a pornit de la observatia ca produsele vegetale contin mai mult de 10 sau 20 substante chimice diferite. Dintre acestea numai putine erau responsabile de actiunea terapeutica. Iar aceste "principii active" au structuri chimice precise.

Procesul a trecut de la produsele vegetale brute la extractele lor totale, apoi la izolarea principiilor active ca substante chimice pure si utilizarea lor in terapeutica. A urmat obtinerea de substante chimice de sinteza, atat a unora naturale cat si ,cele mai multe, necunoscute in natura .Treptat, compusii organici de sinteza au inlocuit aproape complet produsii naturali. In ultima perioada accentul in producerea de molecule noi, active farmacodinamic, este pus pe obtinerea prin biotehnologie. La remarcabila evolutie a medicamentelor alocate au contribuit in mare masura doua grupe de specialisti in cercetarea medicamentului, farmacologi si chimisti.

O privire obiectiva asupra evolutiei alopatiei, la inceputul sec.al XXI-lea, arata o situatie contradictorie. Pe de o parte apare o dezvoltare impetuoasa, care a contribuit, alaturi de cresterea bunastarii materiale si progresul tehnic, la imbunatatirea calitatii vietii si prelungirea duratei vietii. Pe de alta parte sunt indicii evidente ale unor neajunsuri cronice, care sunt ignorate si deci nu se intreprinde nimic pentru inlaturarea lor. Colosul mondial al cercetarii alocate, nu poate scoate anual mai mult de 3-5 molecule noi, care sa reprezinte un progres stiintific real. In schimb se inmultesc ingrijorator produsele generice, simple copii. Pentru obtinerea de structuri chimice noi se risipesc inutil imense mijloace financiare, inteligenta si timp si se obtin substante care nu se deosebesc esential de cele existente. In grupa beta-blocante, de ex., exista peste 50 de substante active, repartizate in trei subgrupe farmacodinamice. Iar numarul preparatelor farmaceutice cu aceste substante este imens. Numai propranololul are peste 100 de preparate. Un alt aspect, la fel de negativ, este numarul mare si gravitatea efectelor adverse ale medicamentelor alocate. Aceste aspecte evident negative sunt factori care contribuie direct la poluarea mediului intern al organismului uman si la existenta unei patologii medicamentoase. Amploarea fenomenului advers a determinat OMS, inca din anii 70 ai secolului trecut, sa infiinteze un Centru international pentru farmacovigilenta si sa

recomandă țarilor membre realizarea unor rețele naționale de farmacovigilantă. Personal, în 1974, am înființat, împreună cu prof. Petre Ionescu-Stoian, Rețeaua Națională de Farmacovigilantă și o revistă de specialitate, "Farmacovigilantă", la care profesorul Stoian era redactor-șef iar eu adjunct. În 1981, am introdus pentru prima dată în lume, într-o carte de Farmacologie, un capitol de Farmacoepidemiologie iar ulterior am conceput necesitatea unei Farmacologii ecologice, care nu poate fi decât Farmacologia homeopată (Dobrescu, 1981).

Homeopatia

Fundamentarea homeopatiei de către Hahnemann, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a fost unul dintre cele mai importante momente din istoria medicinei și chiar a umanității, fiind vorba despre descoperirea celui de al doilea tip de medicamente, care trebuie considerată ca o descoperire epocală pentru umanitate. Titlul primei comunicări a lui Hahnemann (1789), în *Journal de Hufeland* (1796) a fost: "Eseu asupra unui nou principiu privind descoperirea virtuților vindecătoare ale substanțelor medicinale". Principiul nou era legea similitudinii. Este limpede că Hahnemann nu a legat descoperirea sa de structurile organismului (anatomie), nici de funcțiile lui (fiziologie) sau de activități clinice ci de "substanțele medicinale", care aveau să se numească, mai târziu, medicamente. Dacă se înțelege acest adevăr de necontestat, este absolut clar că, din punctul de vedere al medicinei, legea similitudinii nu poate fi decât o lege din domeniul medicamentului, deci al Farmacologiei. Nu poate exista nici un argument care să o plaseze într-un alt domeniu al științelor medicale. Este surprinzător faptul că această descoperire a celui de al doilea tip de medicamente a trecut neobservat până în zilele noastre. Homeopatia a fost considerată de la început o "metodă terapeutică", de aici decurgând toate neajunsurile datorită cărora homeopatia a avut o evoluție total nepotrivită cu valoarea ei. Pentru mulți, homeopatia nici nu este o știință. Ea s-a închisat în tradiționalism, neexistând în istoria omenirii o altă ramură de știință cu o situație comparabilă. Interpretarea inițială a homeopatiei a fost potrivită nivelului scăzut al cunoștințelor medicale din acea epocă. De această percepție este legată și catalogarea ulterioară a homeopatiei ca "medicină alternativă", profund greșită. Aceste interpretări au generat două enorme greseli și deservicii aduse științelor medicale și sănătății populației: a) lipsirea bolnavilor de o categorie de medicamente active, deosebit de utile, cele homeopate; b) posibilitatea iresponsabilă că, în unele țări, homeopatia și medicamentele homeopate să poată fi practicate, respectiv prescrise de persoane care nu au pregătire medicală universitară. Din această situație, care are aspectul de cosmar pentru sănătatea publică, nu se poate ieși decât într-un singur fel, recunoașterea homeopatiei ca știință medicală, ca Farmacologie homeopată și intrarea ei în viața societății, cu drepturi depline, alături de alopatie.

De la început, cercetările în homeopatie s-au făcut pe omul sănătos și s-au studiat produse vegetale brute, preparate prin tehnici specifice. A fost o noutate absolută, care a reprezentat nașterea farmacologiei experimentale. Această noutate, împreună cu descoperirea legii similitudinii, ca o lege fundamentală, trebuie considerate ca baze ale Farmacologiei homeopate de azi, puse de Hahnemann. Astfel de cercetări au continuat până în zilele noastre. În aceeași perioadă, în care alopata a traversat perioade succesive de progres, tinând pasul cu științele fundamentale și cele medicale, homeopatii nu s-au gândit și nu au acceptat să izoleze și să studieze principiile active vegetale, continuând folosirea extractelor brute. Din acest punct de vedere, homeopatia se află în prezent în situația alopatiei de la începutul secolului al XIX-lea. Aceasta este o mare gresală. Pe de o parte, extractele totale au o compoziție complexă, cu multe substanțe, care diferă atât calitativ cât mai ales cantitativ, în funcție de locul unde au crescut plantele, perioada și ora recoltării, condițiile de prelucrare etc. Pe de altă parte, substanțele din extracte acționează la nivel celular și molecular, rezultând interacțiuni imposibil de cunoscut. Este de așteptat ca principiile active pure să aibă efecte terapeutice superioare. În literatură nu există date privind această problemă. O singură mențiune, în cartea lui Blajeni (1985), sugerează justetea raționamentului nostru. Blajeni scrie: "În linii generale, remediile minerale și metalice sunt eficiente mai ales în potente mijlocii și înalte, pe când remediile animale și vegetale sunt eficiente și adesea exclusiv active mai ales în potente joase." Se poate deduce că remediile minerale și

metalice , care sunt preparate din substante pure, sunt mai active decat cele vegetale. Homeopatilor li se poate reprosa si faptul ca nu au acceptat decat prea putine substante chimice de sinteza.

Cercetarile stiintifice, efectuate in proportii incomparabil mai mici, in raport cu cele alopate, au reusit totusi sa aduca dovezi obiective despre valoarea terapeutica a medicamentului homeopat. Aceste constatari duc la concluzia ca homeopatia a inregistrat mai curand o stagnare, cu mentiunea ca aceasta a fost deliberata, voita. Ceeace este mai rau, este faptul ca homeopatii nu recunosc realitatea si considera ca au o atitudine pozitiva, o victorie, desi in realitate este o imensa pierdere, extrem de greu, dar nu imposibil, de recuperat.

Literatura de specialitate

La sfarsitul sec.al XVIII-lea cunostintele despre substantele medicinale erau reunite in carti denumite "MATERIA MEDICA" (= "substante medicinale"), nume dat substantelor sau produselor , totdeauna naturale, majoritatea vegetale.

Alopatia

In a doua jumatate a sec.al XIX-lea s-a nascut Farmacologia, ca stiinta medicala complexa, independenta, cu probleme si metodologie proprii. In 1849, Rudolf Buchheim (1820-1879), nascut in Saxonia, cu doctorat la Leipzig, a infiintat prima catedra de farmacologie la Universitatea din Dorpat (astazi Tartu), pe teritoriul fostelor state baltice. Ca student la Leipzig a tradus cartea de farmacologie din engleza in germana, a lui Jonathan Pereira. El insusi a publicat o carte de farmacologie. Farmacologia s-a constituit ca stiinta. Ea a devenit Farmacologia terapiei alopate. A reflectat si a inspirat permanent dezvoltarea cercetarii stiitifice alopate, realizand o unitate perfecta, soldata cu o evolutie remarcabila a intregului domeniu al medicamentului alopate.

Cunostinte despre medicamentele alopate se gasesc si in numeroase carti ale tuturor domeniilor specializarilor medicale. In aceste carti exista capitole de terapeutica, care preiau datele de farmacologie alopata si dezvolta aspectele de farmacoterapie. Alaturi de carti, exista numeroase reviste de Farmacologie alopata.

Homeopatia

Desi homeopatia se practica de peste 200 de ani, prin folosirea exclusiva a medicamentelor, in homeopate, pana in anul 2007, nu a existat nici o carte de Farmacologie a medicamentului homeopat. Prima carte de Farmacologie homeopata din lume este cartea noastra "Farmacologia homeopata generala" (Dobrescu, 2007), aparuta in limba romana (2007) si in limba engleza (2008). Este in curs de aparitie editia in limba franceza.

Evident, pentru existenta unui tratat complet de Farmacologie homeopata este necesar sa fie conceputa si scrisa si Farmacologia speciala, care sa cuprinda descrierea tuturor medicamentelor homeopate de uz curent, ordonate pe capitole, dupa criteriile Farmacologiei. In 2009 am conceput si publicat al doilea volum, "Farmacologia homeopata.Volumul II. Aparatul respirator". Este primul din seria capitolelor de farmacologie speciala. Prin aceste carti demonstrez ca interpretarea homeopatiei ca metoda terapeutica nu mai este valabila in prezent. Cartile mele scot in evidenta descoperirea ca homeopatia este Farmacologie homeopata, este stiinta medicamentului homeopat. Am scris aceste carti pornind de la ideea ca homeopatia, ca "metoda terapeutica", foloseste ca instrument medicamentul homeopat, ceeace corespunde realitatii numai partial. Aceasta definitie ignora faptul ca medicamentul homeopat este conditia sine qua non a existentei homeopatiei. Realitatea obliga a pune medicamentul homeopat in centrul homeopatiei. Desi aceasta este o realitate evidenta, care nu poate fi contestata cu nici un argument, nimeni, inclusiv homeopatii cu experienta si stagii lungi, nu i-au dat atentia cuvenita, in ciuda faptului ca am semnalat-o inca

din anul 1994 si in mod deosebit de la inceputul anului 2007. Aceasta observatie ne conduce imediat la ideea ca exista un al doilea tip de medicament, alaturi de cel alopate. Pasul urmator este rememorarea definitiei conceptului de medicament, mentionata la inceputul acestui eseu. Definitia este perfect valabila pentru fiecare dintre cele doua tipuri de medicamente. Concluzia se impune : medicamentul este unul singur si se concretizeaza in doua tipuri. Cele doua tipuri au unele caractere comune si unele caractere specifice. Mai departe. Cunostintele despre medicamente sunt studiate de o ramura a stiintelor medicale, Farmacologia. Aceasta stiinta este recunoscuta in prezent numai pentru medicamentele alopate. Spunand Farmacologie, se subintelege alopata. Potrivit gandirii logice, daca medicamentul este unul singur, cu doua tipuri concrete, realitatea impune recunoasterea existentei unei singure Farmacologii, cu doua ramuri, corespunzatoare celor doua tipuri de medicamente. Desi pare de necrezut, homeopatia s-a practicat de peste 200 de ani si nimeni nu s-a gandit ca trebuie sa existe o Farmacologie homeopata. Faptul exprima clar inertia si immobilismul homeopatilor. Incepand cu anul 2007, exista o astfel de Farmacologie homeopata, prima din lume. Cartea cuprinde numai partea generala, aspectele care definesc conceptul de medicament si care sunt prezentate in paralel, pentru cele doua tipuri de medicamente. Cunostintele numeroase si complexe sunt compartimentate potrivit celor sase grupuri distincte de proprietati si caracteristici, care sunt legate de conceptul de medicament, in general si de fiecare medicament, in particular. Cunostinte despre medicamentul homeopat se gasesc in numeroase carti, incomparabil mai putine decat cele privind medicamentul alopate. In aceste carti predomina fie aspectele de farmacotoxicologie (homeopatia propriu zisa), fie cele de farmacoterapie (homeopatia clinica). La o examinare atenta, de pe pozitiiile Farmacologiei, se poate vedea usor ca primele carti ale lui Hahnemann, daca nu chiar toate, au fost de FARMACOLOGIE HOMEOPATA, nu de metoda terapeutica. Nu au fost denumite asa cum gandesc astazi pentru ca conceptul si termenii de azi nu existau atunci. Prima lucrare a lui Hahnemann, "ORGANON", cartea de baza a homeopatiei, a aparut in 1810, urmata de alte cinci editii. Editia a sasea, a fost definitivata in 1842 si publicata postum, in 1921. ORGANON este o adevarata carte de FARMACOLOGIE HOMEOPATA GENERALA. Are 217 pagini si 291 paragrafe sau aforisme. Cuvintele remediu, substante medicinale si medicament sunt scrise de 673 de ori. Aceste cuvinte se gasesc in 216 paragrafe (=75% din carte). Numarul acestor cuvinte intr-o pagina este de 1-11 ori. Celelalte capitole ale cartii sunt de fiziopatologie si de patologii, totdeauna ca baza ale discutiilor despre actiunea medicamentelor. Alta lucrare fundamentala a lui Hahnemann a fost "Tratatul de Materia Medica sau al actiunii pure a medicamentelor homeopate", tiparit in sase volume. Contine monografiile ale remediilor studiate de Hahnemann, de fapt, colectii ale patogeneziilor remediilor respective. In realitate sunt carti de FARMACOTOXICOLOGIE HOMEOPATA. Intre 1828-30 au aparut cele 4 volume ale lucrarii lui Hahnemann "BOLILE CRONICE". Aceste carti sunt in realitate de FARMACOTERAPIE HOMEOPATA. Cartile existente in literatura homeopata internationala cuprind intreg continutul homeopatiei. Curios este faptul ca multe dintre ele au, inca in zilele noastre, titlul MATERIA MEDICA, inca o dovada a lipsei de imaginatie si immobilismului homeopatilor. Ele nu au o sistematizare stiintifica a continutului, pentru ca nu a existat nici un criteriu dupa care sa se procedeze la ordonarea materialului. De aceea in majoritatea cartilor remediile sunt asezate in ordine alfabetica, la fel ca in perioada de inceput a homeopatiei, cu 200 de ani in urma. Prin aparitia criteriului farmacologic devine posibila sistematizarea materialului. In acest fel se poate considera ca s-a constituit o noua stiinta medicala, Farmacologia homeopata, sinonima cu homeopatia, PRIN ANALOGIE CU FARMACOLOGIA ALOPATA, SINONIMA CU ALOPATIA. In literatura internationala exista si reviste de homeopatie, care nu pot concura cu cele alopate, intrucat ele reflecta starea cercetarii stiintifice din homeopatie, aflata departe de cercetarea medicamentului alopate. Dureros si de neinteles este faptul ca revistele alopate de farmacologie nu accepta sa publice articole despre medicamentul homeopat.

Invatamentul superior medical si farmaceutic

Alopatia

In facultatile de medicina si de farmacie, din toata lumea, alopatia este singura stiinta a medicamentului care se preda oficial, medicii si farmacistii fiind pregatiti sa utilizeze numai medicamentele alopatate. Este o dovada trista, dar foarte concreta, ca, asa cum spune o constatare populara, raul vine de la cap.

Homeopatia

In prezent, medicii homeopati sunt absolventi ai facultatilor alopatate, pregatiti in homeopatie prin asociatii medicale homeopate. In putine tari exista facultati de medicina care organizeaza invatamant postuniversitar de homeopatie. India are facultati de medicina homeopata.

In opinia noastra aceasta este o situatie anormala, deoarece nu exista decat o singura medicina. Forurile didactice care nu admit homeopatia in facultati privesc cu indiferenta trecerea ei printre "medicinile alternative", ignorand raul imens care se face populatiei prin aceasta atitudine. Este cunoscut faptul ca , in general, in invatamant se manifesta destul de puternic inertia, spiritul conservator. In domeniul pe care-l discutam aceasta inertie a depasit de mult limitele intelepciunii si ale pragmatismului. Cu atat mai mult cu cat este vorba de un domeniu al vietii. Se omite ideea fundamentala ca viata inseamna innoire permanenta. De unde rezulta ca stagnarea inseamna regres.

Cu regret se poate spune ca homeopatia si cu ea intreaga omenire, au suferit de doua ori consecintele negative ale inertiei si conservatorismului. O data din partea homeopatilor, care s-au opus si se opun cu tarie asimilarii cunostintelor medicinei moderne si a doua oara, din partea alopatilor, care au condamnat si continua sa condamne homeopatia.

Practica medicala farmacoterapica

La sfarsitul sec. al XVIII-lea tratamentele medicale implicau tehnici ca diminuarea sangelui prin lipitori, purgarea prin clisme si laxative, emetice, gargarisme, cataplasme, emoliente, diaforetice etc. Rezultatele terapeutice erau slabe, adesea nesemnificative, frecvent producandu-se evolutia naturala a unei boli.

Alopatia

In conditiile mentionate, la sfarsitul sec. al XVIII-lea, aparitia homeopatiei a reprezentat un important pas inainte, rezultatele terapeutice ale homeopatiei depasind evident pe cele alopatate. Un exemplu. Royal London Homeopathic Hospital, fondat in 1849, cu 25 paturi, a fost curand solicitat in cursul unei epidemii de holera. Mortalitatea aici a fost de 16% , iar in alte spitale londoneze 53%. (Boiron, 2007). Treptat, prin dezvoltarea alopatiei si stagnarea homeopatiei, situatia s-a schimbat radical. In prezent, in tarile dezvoltate, practica medicala foloseste tratamentele cu medicamente alopatate , in exclusivitate in spitale si in majoritatea cazurilor in ambulator. In aceste tari medicamentele reprezinta peste 99 % din piata farmaceutica.

Homeopatia

Consultatiile medicale homeopate sunt acordate numai bolnavilor care le solicita personal, de la medicii homeopati. Acesti bolnavi reprezinta un procent neinsemnat, la scara intregii populatii. De aceea piata farmaceutica a medicamentelor homeopate reprezinta numai 0,3 % din totalul mondial.

Productia si distributia medicamentelor

Alopatia

La inceputul perioadei analizate "substantele medicinale" erau preparate in cabinetele medicilor si in farmacii. Treptat, au aparut laboratoare farmaceutice specializate in prepararea formelor farmaceutice. Laboratoarele au crescut in dimensiuni si in competente, au asimilat cele mai avansate tehnologii si au devenit producatori farmaceutici industriali. Marii producatori si-au organizat laboratoare proprii de cercetari, devenind factorul principal in descoperirea de noi medicamente originale, detinatori de patente. In prezent, in lume sunt circa 20 de astfel de producatori, care sunt si singurii realizatori de molecule noi, originale. Pe langa acestia, exista in multe tari, zeci sau sute de producatori farmaceutici, care produc medicamentele nepatentate, asa zisele generice.

Distributia medicamentelor alopatate se face prin retele de depozite, la nivel national si international si prin farmacii comunitare (de circuit deschis) si de spital.

Homeopatia

Etapele au fost, in general, asemanatoare cu ale alopatiei, cu deosebirea ca dimensiunile activitatilor si fortele implicate au fost incomparabil mai mici. Este important de subliniat ca domeniul productiei de medicamente este singurul, din cadrul homeopatiei, in care evolutia a fost comparabila cu a alopatiei. Aceasta s-a datorat catorva personalitati remarcabile, din Franta, Germania, India, care au realizat unitati producatoare de medicamente homeopate, la scara industrială, a caror dotare tehnologica, organizare si productie este intru totul comparabila cu ale celor mai moderne unitati alopatate. Distributia medicamentelor homeopate se face prin farmacii mixte, uneori prin farmacii homeopate. Medicamentele homeopate nu se distribuie in spitale.

PREZENTUL

La inceputul sec. al XXI-lea domeniul medicamentului ofera oglinda complexa a evolutiilor din secolele anterioare.

Aspecte pozitive

- Exista doua categorii de medicamente , bine conturate, alopatate si homeopate, recunoscute de autoritatile de specialitate internationale (Organizatia Natiunilor Unite – ONU, prin Organizatia Mondiala a Sanatatii – OMS si Uniunea Europeana – UE, prin Agentia Europeana de Evaluare a Medicamentelor – EMEA) si de autoritatile nationale (Agentia Nationala a Medicamentului - ANM)
- Exista norme internationale si nationale care asigura calitatea, eficacitatea si siguranta celor doua categorii de medicamente. Trebuie subliniat ca normele existente nu fac deosebire semnificativa intre cele doua categorii de medicamente, alopatate si homeopate.
- Exista norme privind buna practica de fabricare a medicamentelor (GMP), circulatia si distributia lor..
- Exista unitati specializate pentru fabricarea, controlul, depozitarea si distributia celor doua tipuri de medicamente.
- Nu exista, in nicio tara, societati stiintifice sau asociatii profesionale ale alopatiei, care nici nu ar avea justificare.

Aspecte negative

-Exista, la nivelul universitatilor de medicina si de farmacie o discriminare evidenta, ilogica, inadmisibila intre cele doua categorii de medicamente, alopate si homeopate. Primele au regim preferential din toate punctele de vedere, cele homeopate sunt tratate ca tolerate, fara a fi considerate medicamente adevarate sau sunt total ignorate.

-Medicamentele alopate sunt invatate in facultatile de medicina si de farmacie, care predau o singura Farmacologie, pe cea alopata. Nu exista decat o singura carte de Farmacologie homeopata, aparuta in 2007. Homeopatia nu se predau in facultatile de medicina.

-Absolventii facultatilor de medicina, devenind practicieni, au la dispozitie pentru tratarea bolnavilor pe care-i ingrijesc, o singura categorie de medicamente, pe cea alopata.

-Aceasta anseamna ca autoritatile universitare practica o discriminare a populatiei, la nivel global, un atentat in masa, la sanatatea populatiei, lipsind-o deliberat de posibilitatea de a beneficia de efectele favorabile ale medicamentelor homeopate.

-Mai putin de 0,5 % din populatie, care solicita consultatii din partea medicilor homeopati, apeleaza la medicamentele homeopate.

-Exista, in numeroase tari, rareori una, adesea mai multe societati si asociatii de homeopatie si organizatii similare internationale, care isi imagineaza propriile programe, insuficient fundamentate stiintific.

-In unele tari, prevalandu-se de faptul ca homeopatia este considerata "medicina alternativa" si "medicina complementara", exista societati si asociatii de homeopatie infiintate, conduse si deservite de persoane care nu au calificare medicala si care au facut din homeopatie un obiect de activitate comerciala.

Aspectele prezentate mai sus reprezinta parti ale unui bilant care, privit de pe pozitii de gandire logica, obiectiva, in folosul oamenilor, este categoric negativ. Indiferent de cauzele care au generat si mentin situatiile aberante existente, aceste situatii sunt o rusine pentru conditia umana, pentru o societate care a atins cote inalte ale civilizatiei materiale dar permite persistenta unor forme de gandire primitiva. Anomaliile frecvente semnalate reies clar in evidenta daca analizam homeopatia de pe pozitile Farmacologiei, ceea ce am realizat in cartea "FARMACOLOGIA HOMEOPATA GENERALA"

PERSPECTIVE

In sec.al XXI-lea, in domeniul medicamentului, exista doua posibilitati:

- a). Mentinerea situatiei existente si a tendintelor deja afirmate. Aceasta inseamna persistenta antagonismului si rivalitatilor artificiale dintre alopatie si homeopatie si un progres relativ lent privind ingrijirea sanatatii populatiei cu medicamente alopate, alaturi de continuarea stagnarii homeopatiei.
- b). Acceptarea noii viziuni asupra homeopatiei si Farmacologiei, cu consecinte importante, complexe, pe multiple planuri.

Cunoasterea si cercetarea stiintifica

Am comentat deja existenta fenomenului hormesis. Cele doua tipuri de actiuni ale unei substante reprezinta doua parti complementare ale unui intreg. Terapeutica actuala, prin folosirea aproape exclusiva a alopatiei, beneficiaza numai de jumatate din potentialul curativ oferit de natura. Folosirea, in egala masura, a medicamentelor homeopate, ar insemna folosirea intregului potential disponibil.

Concret, acest lucru se poate realiza prin cresterea ponderii cercetarilor de homeopatie. O parte din fondurile destinate cercetarilor alopate pentru cresterea inutila a numarului moleculelor noi, cu actiuni farmacodinamice cunoscute, poate fi redirectionata pentru cercetarea patogeneziilor existente in dosarele toxicologice ale medicamentelor originale alopate, mii de substante de sinteza din terapeutica alopata. Se vor descoperi zeci, poate sute de medicamente noi, cu efecte terapeutice neasteptate, evidente, semnificative, utile in multe boli care in prezent nu au nici un tratament sau care au tratamente

nesatisfacatoare. Cercetarea homeopata trebuie sa se modernizeze radical si sa recupereze handicapul de peste 200 de ani. Treptat, trebuie sa se renunte la patogeneziile si medicamentele obtinute din extracte totale si inlocuite cu patogenezii si medicamente care contin o singura entitate chimica, atat de natura vegetala cat si de sinteza chimica sau de biotehnologie. In efectuarea noilor patogenezii, care trebuie concepute ca lucrari de cercetare stiintifica pe om, trebuie sa se utilizeze experienta alopatiei, exprimand cantitativ simptomele, efectuand obligatoriu calcule statistice si retinand, pentru farmacologia homeopata, numai pe cele semnificative statistic.

Nu in ultimul rand se impune actualizarea si normalizarea limbajului. Urmand exemplul alopatiei, termenul "homeopatie" ar trebui sa fie utilizat numai in sensul general, de doctrina, de metoda terapeutica, opozabil termenului "alopatie", sau ca atribut. El ar trebui inlocuit cu "Farmacologie homeopata" si cu "medicament homeopat".

Societatile si asociatiile de homeopatie ar trebui sa-si schimbe numele in societati de Farmacologie homeopata, avand preocupari corespunzatoare denumirii.

Toate societatile si organizatiile care se ocupa de Farmacologia homeopata sa aiba personal cu calificare medicala corespunzatoare. Societatile si organizatiile care se ocupa in prezent de homeopatie dar nu au personal medical, sa fie desfiintate.

Literatura de specialitate

In 2007 am publicat Farmacologia Homeopata Generala. Cartea reprezinta o descoperire noua privind homeopatia si anume HOMEOPATIA = FARMACOLOGIA HOMEOPATA. Aceasta poate fi considerata ca o descoperire epocala, cu o valoare apropiata de cea a lui Hahnemann. Ea aduce contributiile originale in domeniul medicamentului, care, daca vor fi aplicate, vor contribui la unele schimbari de fond ale domeniului, cu mari beneficii pentru sanatatea populatiei. Aceasta descoperire are doua componente si impune doua atitudini noi, novatoare si anume:

- redefinirea homeopatiei
- redescoperirea homeopatiei.

Pentru redefinirea homeopatiei pornesc de la definitia clasica, existanta de peste 200 de ani, care considera homeopatia ca o "metoda terapeutica", ignorand faptul ca esenta homeopatiei este medicamentul homeopat si ca acesta, ca orice medicament, are sase categorii de insusiri, mentionate in acest articol. Aspectul terapeutic reprezinta numai o parte din cunostintele complexe ale homeopatiei.. Deci definirea homeopatiei ca metoda terapeutica cuprinde numai partea din homeopatie care ar putea fi numita homeoterapie sau farmacoterapie homeopata. Homeopatia, in complexitatea ei este sinonima cu Farmacologia homeopata. Important este ca, fiind Farmacologia medicamentului homeopat, homeopatia este o stiinta medicala. Aceasta fiind realitatea, considerarea homeopatiei ca "medicina alternativa" este o aberatie, mai ales daca se tine seama, in plus, ca medicina este una singura, ca, in principiu, nu pot exista "medicini alternative". Redefinirea homeopatiei ca Farmacologie homeopata scate in evidenta si un alt aspect esential si anume ca Farmacologia homeopata este Farmacologia ecologica. Ea ofera posibilitatea tratarii tulburarilor organismului fara a polua mediul intern al acestuia.

Redescoperirea homeopatiei este a doua consecinta a noii viziuni. Propun o a doua varianta a legii similitudinii, care sa completeze legea clasica. Hahnemann a conceput legea fundamentala a homeopatiei pe baza observatiilor la nivelul intregului organism. Era singura modalitate posibila in acel timp, concordanta cunostintelor medicale ale epocii. In opinia mea aceasta lege reflecta "homeopatia vizibila" si este numai o parte a realitatii. O alta parte a realitatii, care a fost ignorata de peste 200 de ani, o semnaleaza acum, la inceputul sec. al XXI-lea. Simptomele descrise de Hahnemann, la nivelul organismului intreg, reflecta fenomene intime, produse la nivel celular si molecular. Este logic ca legea

similitudinii sa aiba un corespondent la nivel celular si molecular. Aceasta este esenta homeopatiei, originea fenomenelor vizibile. Aceasta varianta reflecta ceea ce numesc "homeopatia profunda".

Aparitia primei carti de Farmacologie homeopata generala va trebui urmata de primele carti de Farmacologie homeopata speciala, care sa cuprinda prezentarea medicamentelor homeopate, cu date definitorii individuale, grefate pe schema generala. Va fi o lucrare deosebit de dificila, nu mai dificila decat cea care a condus la aparitia primelor carti de Farmacologie alopata. Va fi necesara filtrarea atenta, competenta, a bogatului material existent in cartile de Materia Medica si revistele de homeopatie din ultimii 200 de ani. Dupa aparitia acestora vor urma, firesc, volume imbunatatite.

Am elaborat deja si am tiparit un prim capitol din partea speciala, "Farmacologia homeopata. Volumul II. Aparatul respirator", care este la dispozitia celor interesati. Sper sa pot elabora, in continuare si celelalte capitole ale partii speciale.

Invatamantul superior medical si farmaceutic

Alaturi si impreuna cu cercetarea stiintifica si cu practica medicala, invatamantul superior medical si farmaceutic ar putea reprezenta unul dintre cei trei piloni fundamentali pentru schimbarea radicala a situatiei din domeniul medicamentului si terapiei. Conditia esentiala este introducerea Farmacologiei homeopate in curricula tuturor facultatilor de medicina si de farmacie. Pentru inceput, intrucat exista numai o carte de Farmacologie homeopata generala, acest capitol ar putea fi introdus obligator, alaturi de Farmacologia alopata. Partea speciala a Farmacologiei homeopate, pentru care nu exista inca o carte tiparita, ar putea fi predata optional, folosind cartile de homeopatie existente. In perspectiva si cat mai curand posibil, intreaga Farmacologie homeopata ar trebui predata ca disciplina obligatorie, astfel incat, orice absolvent al unei facultati de medicina sa fie capabil sa prescrie, in egala masura, fara discriminare, atat medicamentele alopate cat si pe cele homeopate, condus exclusiv de considerente de ordin stiintific, terapeutic.

Practica medicala

Din cauza pregatirii in facultate numai in domeniul Farmacologiei alopate, in prezent medicii practicieni comit o foarte mare nedreptate sociala, la scara intregii planete. Aceasta anomalie flagranta va trebui sa dispara la un moment dat, ea nu mai poate continua la infinit. Folosind in egala masura, atat medicamentele alopate cat si homeopate, se obtin:

- inlaturarea barierelor artificiale dintre alopatie si homeopatie, cu imbunatatirea performantelor ambelor
- largirea posibilitatilor terapeutice cu medicamente, permitand populatiei din toata lumea sa se bucure de beneficiile homeopatiei
- gasirea de noi solutii terapeutice pentru unele boli care, fie nu au tratament satisfacator fie sunt intratabile
- introducerea, in practica terapeutica, a unor masuri reale de farmacologie ecologica. Acest concept, aplicat in practica curenta, aduce beneficii mari pe doua planuri: a).bolnavilor, care fiind tratati cu medicamente homeopate, vor fi scutiti de poluarea propriului lor mediu intern prin substante chimice straine; b).mediului inconjurator, care va fi mai putin poluat prin scaderea productiei de substante chimice nocive. Acest al doilea aspect nu trebuie sa ingrijoreze pe producatorii de medicamente alopate. Productia acestor medicamente va scadea, dar in egala masura va creste productia de medicamente homeopate. ACESTE VA FI REALIZATE IN ACTUALELE FABRICI ALOPATE, CARE VA DEZAFECTA O PARTE DIN CAPACITATILE LOR DE PRODUCTIE SI LE VA REORGANIZA PENTRU PRODUCTIA DE HOMEOPATE, INCOMPARABIL MAI PUTIN POLUANTE. Prin aceste actiuni ar aduce un dublu serviciu umanitatii (mediului inconjurator si tuturor oamenilor de pe globul terestru), fara a-si prejudicia propriile venituri. In plus, ar fi o dovada a triumfului spiritului uman de altruism si de respect al aproapelui si naturii si a infrangerii nepasarii si egoismului.

CONCLUZII

Alopatia si homeopatia s-au nascut din "Materia Medica", in aceiasi perioada, cu peste 200 de ani in urma. Ele sunt singurele metode terapeutice posibile, care folosesc medicamente. Conceptul de medicament este unul singur. El este concretizat in doua tipuri de medicamente, alopatate si homeopate. Evolutia celor doua tipuri de medicamente a fost complet diferita. In privinta instrumentului terapeutic, medicamentul alopat s-a dezvoltat continuu. S-a inceput cu plante intregi si extracte totale, apoi s-au obtinut principiile active prin extractie, ulterior prin sinteza. S-a trecut la substante chimice de sinteza, care au inlocuit in mare parte substantele naturale. In prezent se pune accentul pe substante obtinute prin biotehnologie. Homeopatia a ramas la medicamentul initial, obtinut din extracte totale. In domeniul metodelor de cercetare, alopatia s-a bazat pe Farmacodinamie, ajungand la cunoasterea mecanismelor de actiune la nivel celular si molecular. Homeopatia s-a bazat pe Toxicologie si a ramas la exprimarea simptomelor la scara organismului intreg, ca in perioada initiala. In domeniul preparatelor farmaceutice, alopatia a asimilat procesele tehnologice moderne si a diversificat formele de administrare. Homeopatia s-a mentinut la acelasi nivel cu alopatia in privinta tehnologiei farmaceutice.

Analizand homeopatia de pe pozitiiile Farmacologiei, singurele justificate, se deduce ca atat alopatia cat si homeopatia au gresit in atitudinea lor una fata de alta. Relatia logica dintre ele este complementaritatea, ceea ce impune o convietuire armonioasa, pe baza unei reconcilierii justificata stiintific.

Concluziile privind pozitia celor doua tipuri de medicamente reies, ca o necesitate obiectiva, din trecerea in revista a etapelor principale din istoria medicinei si medicamentului..

ISTORIA MEDICII

Etape

Medicina Terapeutica

Morfologica Materia medica

(nivel macro) (Ethnobotanica)

Fiziologica Alopatia

(nivel substanta) -Nivel substanta -Farmacologia substantelor

-Instrument de aplicare:substanta

-Instrument de cercetare-Chimia

Informationala Homeopatia

(nivel informational) -Nivel informatia

-Farmacologia informatiei

-Instrument aplicare-medic.homeopat

-Instrument cercetare-Fizica atomica,mol.

Pe palierul medicinei se observa evolutia logica a cunoasterii, de la structuri la functii si la mecanismele intime, de la scara macro la cea micro si mai profund, pana la esenta, la nivel informational. Pe palierul teraputic este normal sa se mearga pe aceleasi secvente. Terapeutica a tinut pasul in primele doua etape, in care un aport deosebit l-au adus botanica si chimia, ajungandu-se insa numai pana la nivelul substantei. Pentru farmacologia informatiei cercetarile fundamentale trebuie sa recurga la metodele fizicii atomice si moleculare, ale fizicii electromagnetismului, rezonantei etc. Cu acestea se poate spera sa se elucideze mecanismele medicamentelor homeopate, mult oontroversate.

Aparitia noii viziuni asupra Farmacologiei este un moment istoric in viata umanitatii, careia i se ofera imbunatatirea substantiala a ingrijirii sanatatii, prin existenta unei singure Farmacologii, cu doua ramuri, alopatata si homeopata.

HOMEOPATIA este FARMACOLOGIA HOMEOPATA si este Farmacologia viitorului, intrucat este Nanofarmacologie, Farmacologie ecologica, Farmacologia informatiei. Pentru a ajunge la nivelul de

dezvoltare corespunzator secolului nostru, trebuie sa se produca renasterea ei prin:

-Homeopatii trebuie sa iasa din pozitia actuala de la marginea medicinei, de tolerati pentru ingrijirea bolnavilor si sa lupte pentru a cuceri o pozitie egala, sub toate aspectele, cu ale oricarui medic practician.

-Autoritatile competente, nationale si internationale, sa scoata in mod oficial, homeopatia din categoria ?□ medicina alternativa ?□ si ?□ medicina complementara ?□, sa o recunoasca oficial ca Farmacologie homeopata, stiinta medicala a medicamentului homeopat si sa interzica prin legi si alte acte normative, practicarea homeopatiei de persoane care nu au calificare medicala. Homeopatia sa fie considerata, nici mai mult nici mai putin, egala alopatiei. In acest sens este obligatorie introducerea homeopatiei ca stiinta de studiu in facultatile de medicina din toata lumea, ceea ce nu se poate realiza decat sub forma Farmacologiei homeopate.

-Revizuirea conceptului de unicism prin pastrarea termenului numai pentru ceea ce este, cu adevarat, unicism, pentru medicamentele homeopate preparate dintr-o singura substanta, chimic pura. Pentru medicamentele homeopate preparate in prezent din tincturi vegetale sau din suc de plante, inlocuirea lor treptata cu alte medicamente, preparate din cate un singur principiu activ al unei plante.

-Analiza comparativa, de catre specialisti recunoscuti si obiectivi, a avantajelor si dezavantajelor Farmacologiei homeopate, sub aspectul ei de Nanofarmacologie, in comparatie cu medicamentele obtinute prin nanotehnologiile moderne. S-ar putea ajunge la concluzia ca Nanofarmacologia homeopata ofera avantaje evidente, ceea ce ar duce la indreptarea eforturilor de cercetare in domeniul ei si evitarea unei risipe inutile de fonduri, cheltuieli financiare si timp, din partea comunitatii internationale.

-Cercetarile terapeutice trebuie sa se faca folosind experienta alopatiei, cu accent pe criteriile de includere si de excludere din loturi, pe cuantificarea rezultatelor si prelucrarea lor statistica;

-Patogeneziile clasice trebuie concepute ca lucrari de cercetare stiintifica, cu cuantificarea efectelor si finalizate cu calcule statistice;

-Introducerea de noi remedii pe baza legii similitudinii la scara celulara si moleculara, descoperita de Dobrescu.

-Introducerea de cercetari pentru studierea fenomenului de reversibilitate a unor boli cronice, degenerative, care raspund favorabil tratamentului homeopat (fibrom uterin, fibromastoza, chist ovarian, ateroscleroza).

-In asistenta medicala, medicamentul homeopat trebuie sa ocupe un loc egal cu cel alopatic, atat in medicina ambulatorie cat si in spitale.

Desigur, aceste modificari se vor impune ca o necesitate obiectiva. Nu este insa indiferent daca se vor produce in 10 sau in 50 de ani. Intrucat este direct interesata, societatea poate interveni intr-o maniera hotaratoare, prin infiintarea unui INSTITUT INTERNATIONAL DE FARMACOLOGIE HOMEOPATA, prin contributia organismelor internationale si a unor asociati particulari.

BIBLIOGRAFIE

BLAJENI C.A. (1985), Homeopatia. Teorie si practica, Bucuresti, Editura Litera, 394.

BOIRON C. (2007), L'Avenir de l'homeopathie, Paris, Albin Michel, 132

DOBRESCU D. (1981), Farmacoterapie, Bucuresti, Editura Medicala, 183-195

DOBRESCU D. (2007), Farmacologie homeopata generala, Bucuresti, Editura Minesan

GRIGORESCU E., SILVA F., De la Ednomedicina la Fitoterapie, Iasi, Editura Spiru Haret, 1997.

HAHNEMANN S. (1989), Traite de Metiere Medicale, Paris, Edition Similia